

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **CONDEC, spol. s r. o.**, se sídlem Třebechovice pod Orebem, Sv. Čecha 1224, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2010, č. j. 1136/550/10-Mor 80494/ENV/10, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. 9 A 238/2010 – 31,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. 9 A 238/2010 – 31, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2010, č. j. 1136/550/10-Mor 80494/ENV/10. Městský soud v Praze při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žádostí ze dne 13. 8. 2010 požádal stěžovatel, jako provozovatel středního stacionárního zdroje znečištění ovzduší (provoz dekorace skla v Petrovicích č. p. 15, 517 21 Týniště nad Orlicí), o povolení k jeho uvedení do provozu podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) s tím, že zkušební provoz považuje za zbytečný, neboť v protokolu o zkoušce č. E 34/2010 (autorizované měření emisí pachových látek) ze dne 20. 1. 2010 a v protokolu o zkoušce č. E 59/2010 (autorizované měření emisí těkavých látek) ze dne 20. 1. 2010, které správnímu orgánu předal v předchozím řízení, je zachyceno měření odpovídající použití dvou pecí

RW 800-87. Další měření by tedy nepřineslo nic nového a znamenalo by pro stěžovatele zbytečné náklady.

Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2010, č. j. 16369/ZP/2010-Ja-4, vydal Krajský úřad Královéhradeckého kraje povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší k uvedení do zkušebního provozu středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší „Zpracování a zušlechťování skla (leštění, malování, mačkání, tavení z polotovarů nebo střepů, výroba bižuterie, a jiné), umístěného na st. p. č 194 v k. ú. Petrovice“ (vypalovací pec RW 250-86 s kapacitou 55 ks sklenic/cyklus byla nahrazena vypalovací pecí RW 800-87 s kapacitou 225 ks sklenic/cyklus). Podle § 17 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší bylo vydáno povolení na dobu časově omezenou pro období do 25. 2. 2011. Podle § 17 odst. 7 písm. b) citovaného zákona byla rozhodnutím stanovena podmínka, podle níž zajistí provozovatel zdroje provedení autorizovaného měření emisí těkavých organických látek vyjádřených jako celkový organický uhlík; jednorázové autorizované měření emisí znečišťujících látek musí být provedeno do tří měsíců od uvedení posuzovaného zdroje do zkušebního provozu. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán poukázal na své rozhodnutí ze dne 6. 4. 2010, č. j. 2594/Zp/2010/Ja-7, kterým byl v uvedeném objektu povolen trvalý provoz jedné pece RW 250-86 s kapacitou 55 ks sklenic za cyklus a jedné pece RW 800-87 s kapacitou 225 ks sklenic za cyklus s tím, že podle informace uvedené v odborném posudku a zjištění ČIŽP při kontrole provozovny dne 20. 1. 2010 není vzhledem k vysoké spotřebě elektrické energie možný souběžný provoz obou zařízení (pecí) ve fázi ohřevu. Správní orgán uvedl, že předmětem nynější žádosti je uvedení do provozu po změně stavby středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší, která spočívala v náhradě vypalovací pece RW 250-86 vypalovací pecí RW 800-87 rozhodnutím ze dne 28. 7. 2010, č. j. 7236/ZP/2010-Ja-9. Po provedené změně jsou v provozovně umístěny dvě stejné pece typu RW 800-87, tato změna znamená navýšení stávající výrobní kapacity o cca 60 %. Úměrně tomu se také zvýší emisní zatížení okolí, vzhledem k popisu technologie lze na výstupu do ovzduší očekávat emisi těkavých organických látek v množství, které koresponduje s jejich vstupem do procesu, a dále emise pachových látek. Posuzovaná technologie byla na základě rozhodnutí ze dne 21. 1. 2008, č. j. ČIŽP/45/000/SR01/0722631.003/08/KPV, v právní moci dne 5. 6. 2009, zařazena Českou inspekcí životního prostředí, Oblastní inspektorát Hradec Králové, do kategorie střední stacionární zdroj znečišťování ovzduší v souladu s přílohou č. 1 část III bod 3.3 nařízení vlády č. 615/2006 Sb. Správní orgán dále uvedl, že se ztotožnil se stanoviskem ČIŽP ze dne 19. 7. 2010 ke změně stavby, v němž doporučila vydat povolení k uvedení posuzovaného zdroje znečišťování ovzduší do zkušebního provozu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 11. 2010, č. j. 1136/550/10-Mor 80494/ENV/10, zamítl. Nepřisvědčil totiž námitce stěžovatele, že původní měření dne 20. 1. 2010 proběhlo za podmínek provozu dvou pecí RW 800-87. V takovém případě by se jednalo o nepovolený provoz zdroje, neboť změna stavby byla povolena teprve dne 28. 7. 2010. Protokoly č. E 34/2010 a E 59/2010 byly podkladem pro rozhodnutí ze dne 6. 4. 2010 o povolení do trvalého provozu pro technologické zařízení obsahující vypalující pece RW 250-86 a RW 800-87.

Součástí spisového materiálu je i dílčí protokol o kontrole ČIŽP ze dne 8. 6. 2010, č. j. ČIŽP/45/000/107193.004/10/KRA. Z jeho obsahu vyplynulo, že ČIŽP prováděla

pokračování

u stěžovatele toho dne prošetření stížností na šíření pachových látek z provozu zdroje znečištění; provozovna je vybavena dvěma vypalovacími pecemi bez štítkových údajů, obě jsou obdobné velikosti s objemem pracovního prostoru cca 600 l, rozsah vybavení je shodný se situací, jaká byla v době provedení autorizovaného měření dne 20. 1. 2010 a jak je variantně řešena v rozptylové studii vypracované společností EMPLA spol. s r. o. z 8/9 2008. O povolení změny zdroje požádal stěžovatel dopisem ze dne 16. 4. 2010, ve kterém je uvedeno, že změna bude spočívat v tom, že místo jedné pece RW 250-86 a jedné pece RW 800-87 budou používány dvě pece RW 800-87. V době kontroly probíhal normální režim. Dále bylo při kontrole zjištěno, že provozovna je vybavena zařízením, které není uvedeno v povolení k trvalému provozu středního zdroje znečišťování ovzduší ze dne 6. 4. 2010. Místo pece RW 250-86 je instalována pec RW 800-87.

Městský soud v Praze dále vycházel z odborného posudku „dekorace skla, snímání obtisky a sítotisk“ z roku 2008 zhotovitele EMPLA spol. s r. o., ve spojení s dodatkem k rozptylové studii z února 2010 a z dodatku k odbornému posudku z února 2010. Uvedl, že odborný posudek byl vypracován na základě požadavku stěžovatele v souvislosti s výměnou menší ze stávajících sušáren o kapacitě pro jeden cyklus 55 ks za větší sušárnu s kapacitou pro jeden cyklus ve výši 225 ks. V době vypracování odborného posudku byly v provozu dvě sušárny s kapacitou 280 sklenic pro jeden cyklus, a sice RW 250-86 a RW 800-87. Ani z dodatku k rozptylové studii ani z dodatku k odbornému posudku nevyplývá, že by zpracovatel posudku a těchto dodatků společnost EMPLA AG vycházel z jiného skutkového stavu.

V žalobě stěžovatel tvrdil, že měření bylo fakticky provedeno na dvou pecích RW 800-87. Žalovaný však chybně zaměňuje faktický stav v době měření 20. 1. 2010 s formálním stavem dle rozhodnutí o trvalém provozu ze dne 6. 4. 2010. Podle stěžovatele tak byly výsledky měření ze dne 20. 1. 2010 použitelné pro vydání povolení dle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší k uvedení zdroje znečišťování do trvalého provozu a nikoliv pouze do zkušebního.

Městský soud v Praze se s uvedenou žalobní argumentací neztotožnil. Z odborného posudku a jeho dodatků je totiž zřejmé, že byly zpracovány v době provozu sušáren RW 250-86 a RW 800-87. Dále se zde uvádí, že stěžovatel zvažuje možnost výměny menší ze stávajících sušáren (tedy RW 250-86) za větší, tj. identickou se stávající RW 800-87. Soud přisvědčil stěžovateli v tom, že podle str. 4 protokolu E 34/2010 bylo v době odběru vzorků v sušárně 204 sklenic a že tudíž měřenou sušárnou mohla být RW 800-87, která má kapacitu 225 ks/cyklus. Z protokolu však nelze dovodit, že by bylo měření provedeno na dvou pecích RW 800-87. Nevyplývá to jednoznačně ani ze str. 11 protokolu E 59/2010. Z tohoto protokolu pouze vyplývá, že měření probíhalo dne 20. 1. 2010 v době od 8:30 do 14:30 na sušárně RW 800-87 (str. 5), vsazeno do pecí bylo celkem 600 ks sklenic, provedeny tři cykly. Irelevantní je i tvrzení stěžovatele, že je měření ze dne 20. 1. 2010 na sušárně RW 800-87 použitelné i pro druhou sušárnu RW 800-87 po změně zdroje v řízení zakončeném rozhodnutím o změně stavby ze dne 28. 7. 2010. Přítomnost dvou pecí RW 800-87 ve zdroji znečištění vyplývá až z protokolu o kontrole ČIŽP ze dne 8. 6. 2010. Nejasný údaj části protokolu (str. 2), kde se uvádí, že „provozovna je vybavena dvěma vypalovacími pecemi bez štítkových údajů, obě jsou obdobné velikosti s objemem pracovního prostoru cca 600 l“, je vyvrácen dalším údajem: „rozsah vybavení je shodný se situací, jaká byla v době provedení autorizovaného měření dne 20. 1. 2010 a jak je variantně řešena v rozptylové studii

vypracované společností EMPLA spol. s r. o. z 8/9 2008“ (str. 2) a vlastním kontrolním zjištěním „že provozovna je vybavena zařízením, které není uvedeno v povolení k trvalému provozu středního zdroje znečišťování ovzduší ze dne 6. 4. 2010. Místo pece RW 250-86 je instalována pec RW 800-87“ (str. 2/3). Městský soud v Praze poukázal na to, že z obsahu spisového materiálu není zřejmé, zda se tento protokol ČIŽP dostal do dispozice správních orgánů před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, neboť podle správního spisu byl připojen k odvolání stěžovatele ze dne 10. 9. 2010, tedy až po vydání prvoinstančního správního rozhodnutí.

Městský soud v Praze uzavřel, že ze stěžovatelem označených listin ani z jiných podkladů nevyplývá, že by dne 20. 1. 2010 probíhalo měření na dvou pecích RW 800-87. Je zřejmé, že měření emisí v lednu 2010, na něž se stěžovatel odvolává, proběhlo na jedné peci RW 250-86 a jedné peci RW 800-87. Prvoinstanční správní orgán tak v souladu s § 3 správního řádu zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jeho rozhodnutí o časově omezeném povolení na zkušební provoz bylo podloženo stanoviskem odborného správního orgánu ČIŽP, který zkušební provoz doporučil z důvodu nutnosti změřit emise na zdroji znečištění zvyšujícího kapacitu o cca 60 % oproti stávajícímu výkonu. Námitkou stěžovatele, že žalovaný neprovedl důkazy navržené v odvolání, se Městský soud v Praze nezabýval, neboť byla uplatněna po zákonem stanovené lhůtě (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Ze stejného důvodu se nezabýval ani námitkou dovozující postup správních orgánů v rozporu s § 6 ve spojení s § 2 správního řádu a průtahy v řízení o povolení zdroje do trvalého provozu. Městský soud v Praze pouze připomněl, že podle protokolů o průběhu kontroly ze dne 20. 1. 2010, č. j. ČIŽP/48/000/1973.001/10/KLS, a ze dne 8. 6. 2010, č. j. ČIŽP/45/000/107193.004/10/KRA, prováděla ČIŽP u stěžovatele kontroly z důvodu opakovaných stížností na zápach z provozu zdroje znečišťování. Povolení zkušební provozu na omezenou dobu a za stanovených podmínek proto nelze považovat za průtah řízení. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že změna pece RW 250-86 na RW 800-87 byla pouze drobnou změnou technologie, která nepodléhá povolení. Podle § 17 odst. 1 písm. c), d) zákona o ochraně ovzduší totiž příslušný orgán ochrany přírody vydává povolení, jak ke změnám staveb středního stacionárního zdroje, tak k jeho uvedení do zkušební i trvalého provozu. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Má za to, že Městský soud v Praze dospěl stejně jako žalovaný k nesprávnému závěru o tom, že měření dne 20. 1. 2010 proběhlo na jedné sušárně RW 250-86 a jedné sušárně RW 800-87. Městský soud v Praze totiž vycházel z posudku Arch. č. 361/08, který byl zpracován v srpnu – září 2008, a nemůže proto vypovídat o situaci v lednu 2010. Stěžovatel poukázal na protokol č. E 34/2010 o provedeném autorizovaném měření emisí pachových látek. Na str. 4 protokolu je uvedeno, že ohřev sušárny trvá 1,5-2 hodiny. Dále se na této straně uvádí, že v době odběru vzorků bylo v sušárně 204 sklenic. Z popisu odběru vzorků je zřejmé, že vzorky byly odebírány v rámci jednoho ohřevu v uvedených teplotních intervalech a že měření bylo provedeno v rámci ohřevu na jedné sušárně. Měřenou sušárnou musela být sušárna RW 800-87 s kapacitou až 225 ks sklenic/cyklus, neboť sušárna RW 250-86 měla pouze kapacitu 55 ks/cyklus. Z protokolu

pokračování

rovněž vyplývá, že se autorizovaná laboratoř pod dohledem ČIŽP rozhodla provést měření pouze na jedné z pecí (v rámci jednoho ohřevu) a toto měření považovala za dostatečně relevantní pro závěry o emisích pachových látek. Stěžovatel zdůraznil, že šlo o měření špičkových hodnot, nikoliv hodnot v časovém intervalu, do kterého by mohlo ohřevem zasáhnout více sušáren. Opakované měření v rámci jedné hodiny na sušárně s největší kapacitou, kterou by opět byla sušárna RW 800-87, by tudíž nemohlo přinést jiné výsledky, než které byly obsaženy v protokolu č. E 34/2010, a proto by bylo zbytečné. Protokolem č. E 59/2010 je zachyceno měření těkavých organických látek. Podle popisu zařízení, na němž bylo provedeno měření, je zřejmé, že jím byla sušárna RW 800-87 s kapacitou až 225 ks sklenic. V popisu na str. 11 protokolu se uvádí, že měření probíhalo od 8:30 do 14:30 hodin, realizovaly se tři cykly ohřevu se 600 ks sklenicemi. Ve třech cyklech by nebylo možné vsadit 600 ks sklenic, pokud by byl jen jeden cyklus probíhal se zapojením sušárny RW 250-86, což lze ověřit prostým výpočtem – $204 + 225 + 55 = 484$ ks (204 – skutečná vsázka při prvním ohřevu dle protokolu č. E 34/2010, 225 – maximální možná vsázka sušárny RW 800-87, 55 – maximální možná vsázka sušárny RW 250-86).

Stěžovatel dále uvedl, že správní orgán i soud vycházely z toho, že na základě požadovaného povolení dojde k navýšení výrobní kapacity o 60 % oproti kapacitám, jež byly předmětem měření dne 20. 1. 2010. Podle stěžovatele však byly tohoto dne měřeny přesně ty kapacity, které byly předmětem rozhodnutí ze dne 30. 8. 2010, č. 16369/ZP/2010-Ja-4. Měření provedená v rámci tří cyklů sušárny RW 800-87 přitom prokázala, že se skutečné emise zdroje ani zdaleka neblížily platnému emisnímu limitu. Stěžovatel se tak domnívá, že v jeho případě byly splněny podmínky pro povolení k trvalému provozu bez časového omezení. Správnímu orgánu poskytl dostatečné podklady, vydáním povolení o uvedení zdroje do trvalého provozu navíc nebyl ohrožen veřejný zájem. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud (správní orgán) za prokázaný a jak uvažil o skutečnostech zásadních pro věc, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění soudního rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel, a jak o něm uvažil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s., v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Z rozsudku tedy musí být současně patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by přezkoumávané rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a zásadní argumentaci, o kterou se opírá, pomíjelo by jednotlivá podání účastníků řízení

a námitky v nich uvedené nebo by bylo vnitřně rozporné, bylo by ho nutné, zrušit pro nepřezkoumatelnost.

Nejvyšší správní soud považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se Městský soud v Praze blíže nezabýval žalobním tvrzením stěžovatele, podle něhož vzhledem k délce jednoho cyklu ohřevu sušárny a množství sklenic vsazených do sušárny během měření zaznamenaného v protokolu č. E59/2010, nebylo možné provést měření pouze na jediné sušárně RW 800-87 s kapacitou až 225 ks sklenic. Na str. 4 protokolu je uvedeno, že během 24 hodin lze provést tři cykly v každé ze sušáren, trvání cyklu je 6-7 hodin, ohřev činí 1,5 – 2 hodiny, zbytek doby probíhá chlazení. V popisu na str. 11 protokolu se uvádí, že měření probíhalo od 8:30 do 14:30 hodin a byly provedeny tři cykly ohřevu se 600 ks sklenicemi. Stěžovatel z uvedeného dovodil, že měření tří cyklů nemohlo probíhat pouze na jediné peci, ale musely být užity dvě pece. Fakt, že se jednalo o dvě pece RW 800-87 s kapacitou až 225 ks sklenic, pak dovozuje stěžovatel z toho, že by ve třech cyklech nebylo možné vsadit 600 ks sklenic, pokud by jeden cyklus probíhal se zapojením sušárny typ RW 250-86 s kapacitou 55 ks/cyklus. Městský soud v Praze k uvedené žalobní námitce pouze uvedl, že ze str. 11 protokolu E 59/2010 není jednoznačně patrné, že by měření proběhla na dvou pecích RW 800-87. Takové konstatování je však s ohledem na zásadní význam této námitky i její podrobné odůvodnění zcela nedostatečné.

Nejvyšší správní soud zde současně poukazuje na to, že skutečnost, že měření bylo provedeno na dvou sušárnách RW 800-87, potvrzují údaje protokolu č. E59/2010: na str. 5 protokolu jsou uvedeny „technické parametry sušáren“, na str. 11 je dále uvedeno, že „měřená zařízení byla podle údajů provozovatele v normálním provozu“.

Městský soud v Praze dále vyslovil, že na základě kontrolního protokolu ČIŽP ze dne 8. 6. 2010 lze dovodit jednoznačný závěr o přítomnosti dvou pecí RW 800-87 ve zdroji znečištění. Současně je zřejmé, že toto zjištění kontrolního protokolu nepovažoval Městský soud v Praze za relevantní, neboť kontrola byla provedena teprve několik měsíců po autorizovaném měření dne 20. 1. 2010. Městský soud v Praze se však přitom náležitě nevypořádal s konstatováním obsaženým v kontrolním protokolu ČIŽP ze dne 8. 6. 2010 o tom, že rozsah vybavení (*ke dni 8. 6. 2010*) je shodný se situací, jaká byla v době provedení autorizovaného měření dne 20. 1. 2010. Nepostačuje zde pouhá argumentace Městského soudu v Praze, že je uvedené konstatování v rozporu s dalším kontrolním zjištěním o tom, že provozovna je (*ke dni 8. 6. 2010*) vybavena dvěma vypalovacími pecemi bez štítkových údajů, přičemž obě jsou obdobné velikosti s objemem pracovního prostoru cca 600 l. Jestliže stěžovatel na zjištění uvedeného kontrolního protokolu ČIŽP ze dne 8. 6. 2010 ve své žalobě poukázala a tento protokol byl přílohou žaloby, byl Městský soud v Praze povinen se s jeho obsahem vypořádat.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku odkazuje i na závěry odborného posudku „dekorace skla, snímání obtisky a sítotisk“ z roku 2008 zhotovitele EMPLA spol. s r. o., tento odborný posudek však není obsažen ve správním ani soudním spise.

pokračování

Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že posouzení, zda je na místě povolení zkušebního či trvalého provozu stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší, se nepochybně děje ve sféře volného správního uvážení, tedy ve sféře zákonem dovolené volnosti správního orgánu volit některé z více zákonem umožněných řešení. Vzhledem k závažnosti veřejného zájmu na ochraně ovzduší lze současně přisvědčit i argumentaci Městského soudu v Praze a žalovaného, že je správní orgán oprávněn požadovat provedení autorizovaného měření emisí u nově instalované pece ve stacionárním zdroji, byť již byla jiná pec totožné kapacity kontrolována autorizovanými měřeními dne 20. 1. 2010. Tato argumentace žalovaného i Městského soudu v Praze však ob stojí pouze za předpokladu, že měření dne 20. 1. 2010 bylo provedeno pouze na jedné peci RW 800-87. Pokud by bylo prokázáno, že měření proběhlo na obou pecích RW 800-87, jejichž provoz byl povolen rozhodnutím ze dne 30. 8. 2010, č. j. 16369/ZP/2010-Ja-4, bylo by nutno závěr žalovaného o nutnosti provedení dalšího autorizovaného měření emisí, resp. povolení pouze zkušebního provozu, znovu přehodnotit.

V důsledku uvedené nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Městský soud v Praze se tak v dalším řízení náležitě vypořádá s žalobní námitkou, že vzhledem k tomu, že po fázi ohřevu musí následovat několikahodinová fáze chlazení pece, nebylo možné provést v době od 8:30 do 14:30 hodin měření tří cyklů ohřevu zaznamenané v protokolu č. E59/2010 pouze na jediné sušárně RW 800-87 z kapacitou až 225 ks sklenic. Následně znovu vyhodnotí, zda je skutečně opodstatněno povolení pouze zkušebního provozu stacionárního zdroje.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu